

hvorved Eiendommens Værdi forringes. Naar Skatten paa en fast Eiendom er forhøjet med 40 Rd., og jeg derefter skal sælge denne Eiendom, saa vil den, der kører den, spørge: Hvor mange Skatter hviler der paa den og hvor megen Reie indbringer den? Eller naar det er en Fordeendom, hvormegen Afgrøde giver den? Han trækker da Skatterne fra Indtægterne og siger: Det Udbytte, den Værdi, Eiendommen har, den Capital, den kan forrente, er saa eller saa stor. En ny Skat ned sætter saaledes overordentlig let Eiendommens Værdi med selve Skattens Beløb capitaliseret, og det er derfor, jeg har Betenkelighed ved enten at paalægge heelt nye Skatter eller at forøge Skatter, der allerede hvile paa faste Eiendomme. Af samme Grund er jeg ogsaa med den Beredvillighed, som finder sit Udtryk i Lovudkastet, gaaet ind paa Communalbestyrelsens Forslag om at fixere de paa de faste Eiendomme hvilende Skatter. Naar vi derimod omvendt ville have en Skat, der hviler paa fast Eiendom, paa Grunden, saa indtræder jo meget let det modsatte Tilfælde, at Eiendommen faaer en forøget Capitalværdi, der er saa stor som Beløbet af Nedsættelsen capitaliseret. Dette er altsaa den store Betenkelighed, der er ved gennemgribende Forandringer af Skatter, der hvile paa faste Eiendomme. Gamle Skatter, der hvile paa dem, ere saa at sige ikke længere Skatter, de have forandret sig til at være Prioriteter, de ere blevne til en Canon, der nu engang hviler paa Eiendommen, og hvormed den er gaaet i Handel og Vandel, fra den Ene til den Anden. Forholdet har udjævnet sig, og det er Vedkommende, der kører Eiendommen, i det Væsentlige uden Forstjæl, enten en fast Afgift af et vist Beløb skal svares til en privat Mand eller til Communen. Grunden, hvorfor jeg ikke har dristet mig til at følge Communalbestyrelsen i dens Forslag om at forandre Brolegningskatten, er altsaa deels Hensynet til den særlige Natur, som saadanne paa faste Eiendomme hvilende Skatter i og for sig have, og deels Hensynet til, at Forslaget gaaer ud paa, at man skal omlægge denne Skat paa en anden Matrikel, som efter Communalbestyrelsens egen Mening ingenlunde kan ansees for hensigtsvarende, men tværtimod for saa uhenigtsmæssig, at man anseer en Reform

af den for ønskelig. At lægge en ny Skat over paa en hundrebaarig Matrikel, som man anerkjender kan trænge til betydelige Forbedringer, er Noget, hvortil jeg ikke vil kunne bekvemme mig. Af de Grunde, jeg saaledes har udviklet, kunde jeg heller ikke ansee det for ønskeligt — men Spørgsmaalet har jo i og for sig ikke nogen stor eller væsentlig Betydning — at der i Loven blev taget et Forbehold med Hensyn til Omreguleringen af den gamle Matrikel. Jeg maa tilstaae, at jeg i det Hele ikke troer, at Loven er Stedet, hvor man bør sætte et saadant Forbehold; man kan jo gjøre det, naar man anseer det for hensigtsmæssigt, men saadanne Forbehold kunne staae gennem en Række af Aar og have megen liden Betydning, og da jeg i og for sig anseer den hele Omregistrering for at være meget betenkelig, samt da jeg mener, at Sagen ialtfald maatte være Gjenstand for en ganske anden Undersøgelse end den, jeg har været istand til at underkaste den, er det naturligt, at jeg vilde ansee et saadant Forbehold for dobbelt ueheldigt.

Kjøbenhavns Borgerrepræsentanter have eengang erklæret sig for den i § 4 foreslaaede Skat, og de have andengang erklæret sig for den samme. Alle gode Gange ere 3, men det slog ikke til her, thi den tredie Gang vandtes der en Majoritet for en fuldkommen Ophævelse af Næringskatten, uden at den skulde erstattes ved en anden Skat. Hvad der fornemmelig taler for Næringskatten, det er, at det er en gammel Skat; Allden taler ikke lidet for Skatten. Det gjælder, som man vil have seet, med Hensyn til Skatter, der hvile paa faste Eiendomme, og det gjælder noget, skjøndt ingenlunde i samme Omfang, om Næringskatten. Det er rigtignok saa, at Næringskatten her er foreslaaet forandret til en Classeskat, men ikke besto mindre bliver Resultatet dog det samme, nemlig at Næringskatten kommer til forlods at udrede et vist Beløb af det, der skal svares i communale Skatter. Er der nu aldeles ingen Grund dertil? Det er ganske vist, at der for Vibeholdelsen af en saadan Næringskat ikke kan ansøres de samme stærke Grunde som de, der tale for Skatter, som hvile paa faste Eiendomme, men der er dog en særlig